

витѣ стражари съ байонети въ гърба ми введохъ ме въ широка тъмна стая, дѣто едвамъ мъждѣше отъ стѣната една ламбица. Зафанахъ да мислѣ азъ. Не бѣше на добро, дѣто ма прѣведохъ тука: за третий участъкъ се чувахъ най-лоши работи. Нѣмахъ за лѣжене ни постелка, ни завивка, само едни голи дѣски, покрити съ прахъ и пепелъ. Въздухътъ вонѣйше отъ миазми на близъкъ отворенъ гиризь... Додѣто се расхождахъ на самъ на тамъ и събирахъ мислитѣ си, прѣзъ стѣнитѣ се чу музиката на „Травиата“ — Свириахъ въ градината на „Люксембургъ“. Колкото и да бѣхъ смутенъ, тие божествени звукове поосладиха душата ми. Азъ страшно бѣхъ влюбенъ въ тази опера. Напрѣгнахъ уши да чуѣ, да не пропусна ни най-слабия тонъ. Отъ една страна се тревожахъ, че ме турихъ тука, въ нова неизвѣстность; отъ друга страна се зарадвахъ, понеже всека вечеръ до срѣдъ нощъ щяхъ да се растушавамъ съ концертитѣ. Щяхъ така да имамъ единъ видъ другаръ, една жива тваръ, така да кажъ, съ която да си съобщавамъ чувствата и да си разсѣвамъ мрачнитѣ мисли на затворнически животъ... Помисли си: въ 4-й участъкъ тринайсеть мѣсеца цѣли не чухъ не музика, ами и уличния шумъ не чухъ, ами и човѣшки гласъ: стражарѣтъ, що ми носеше да ямъ, бѣ му забранено да говори! Когато пѣвицата свѣрши, азъ ми се искаше да се присѣдинѣ къмъ ржкопѣсканията.

Докторовото лице се замрачаваше повече и повече; очитѣ му паднахъ на земята, той остана замисленъ.

— Отъ това, което ми казвашъ, азъ разбрахъ едно: че ти, напротивъ, имашъ причина още повече да си признателенъ на тая чудесна „Травиата“.

Докторѣтъ ме погледна значително, като че ми казваше: „чакай, не съмъ свѣршилъ още!“ и продължи своята спокойна, равна рѣчь, каквато му бѣше свойствена, безъ риторически украшения, и която азъ се мъчехъ по възмож-